

Uforglemmelig studieopphold i Kina

Tekst og foto: Jeanette Antal

Jeanette Antal studerer til daglig mediefag i London. Gjennom sitt universitet fikk hun muligheten til et gratis studieopphold i Kina.

Passet hadde aldri sett et visumstempel før, og føttene mine hadde aldri forlatt kontinentet. Nå befant jeg meg plutselig på et fly som skulle være i luften i over 13 timer. Med stekt ris og en grønn te på bordbrettet, som etter min mening ikke smakte te, forstod jeg at jeg var på vei til Kina. Jeg var så heldig at lærestedet mitt i London, St. Mary's University College, ga meg muligheten til å ta en måneds gratis studieopphold i Kina for å lære mandarin. Seks studenter ble utnevnt til å dra til Nanjing University, som ligger en times togreise unna Shanghai. Nanjing er en av Kinas mindre byer og er hovedstaden i provinsen Jiangsu, og Nanjing University er kjent som et av de beste universitetene i landet. Turen viste seg å bli en av mine mest minneverdige opplevelser.

I møte med det fremmede ...

Jeg hadde forventninger om badstuetemperaturer utendørs, tettpakke metrovogner og ris til hvert måltid. Og da vi kom fram, viste det seg å være akkurat slik. Det hete klimaet gjorde oss så lykkelige at vi tok oss en lang gåtur i shorts og t-skjorte første dagen. Det viste seg å være en dårlig idé da monsunregnet plutselig brakket løs, og vi ønsket vi hadde tatt med oss paraply og regnponcho slik som alle de innfødte.

Å spise ris hver dag var en lettere overgang. Faktisk var det greiere å venne seg til ris og nudler til frokost enn å lære seg å spise speilegg med spisepinner. Noen av matvanene ble jeg derimot ganske forskrekket av. Da jeg spurte om vann på restauranten, fikk jeg en lys brun væske som minnet meg utvannet kaffe. Kjøttmarkedet solgte blant annet kyllingfotter, slanger og skorpioner, og i godteridisken fantes det saltede bær, tørrfisk og kaker av teblader. Selv om kulturen ved første øyekast så helt fremmed og merkelig ut, innså jeg ganske kjapt hvor mye vakkert og spennende landet hadde å by på.

... og det vakre språket!

Mandarin skiller seg helt ut fra de fire språkene jeg hittil har lært. Med et fremmed alfabet og en setningsbygging som ikke lignet den i europeiske språk, virket det helt håpløst i begynnelsen. I stedet for å sammenligne kinesisk med andre språk mente jeg at en god taktikk var å glemme alle grammatikkregler jeg visste om, og se på det nye tungemålet med et åpent sinn. Ga man språket en sjanse, kunne man fort se logikken og skjønnheten i det. Det var blant annet interessant å studere eldre skrifter og kunst og å se på utviklingen av det kinesiske skriftspråket. Vi ble også tilbudt kveldstimer i kalligrafi hvor vi lærte å male kinesiske tegn med tradisjonelle pensler, papir og blekk. Læreren fortalte historier om hvordan bestefaren hennes hadde lært henne å skrive flere hundre tegn før hun fylte fem. En av øvelsene hun husket, gikk ut på å holde penselen i hånden en hel dag med en murstein liggende på armen! Dette, fortalte hun, var for å trene musklene i armen som trengtes for et riktig grep. Selv om undervisningsmetodene jeg opplevde ikke var fullt så drastiske, merket jeg at klasseroms-kulturen var mer disiplinert enn jeg var vant til.

Markedet i Nanjing Confucius.

Tilbake på barneskolen

Timene, som stort sett bestod av passiv lytting og gjentaking av stavelser og toner, var en utfordring, spesielt da flere av oss ikke kunne huske sist vi satt på skolebenken. I klassen fantes det voksne i alderen 19 til 60 år, men likevel føltes det som om vi var tilbake på barneskolen. Vi hadde rollespill, sang barnesanger og dro på klasseturer. Hver dag skulle et nytt kapittel gjennomgås, nye gloser pugges og de kinesiske tegnene være skrevet fem ganger i notatboken. Det var lenge siden jeg hadde følt meg så elendig i et skolefag. Læreren ble forbauset over at vi ikke klarte å lese hele setningen hun hadde skrevet på kinesisk på tavla. For det leste hun jo for oss i går! Jeg slet fortsatt med å gjenkjenne tegn, for ikke å snakke om setninger.

Første gang en i klassen drøftet tankene sine om undervisningsmetoden, ble læreren så fornermet at det var like før hun brøt ut i tårer. Konstruktiv kritikk fra studenter var noe hun antagelig ikke var så vant til. Etter et par uker lærte vi å tilpasse oss hastigheten og strukturen på undervisningen, og samtidig lærte læreren mye om oss og vår kultur. Med den riktige innstillingen klarte jeg å lære mye nyttig på kort tid.

Øvelse gjør mester!

Takket være innfødte lærere og mye muntlig aktivitet, ble jeg vant til å høre språket bli snakket. Mandarin har fire forskjellige toner. Et ord kan nemlig ha utallige betydninger avhengig av hvilket tonefall man sier det i. Læreren mente faktisk at man kunne bomme på bokstavene så lenge tonen var i orden, og man ville likevel bli forstått. Var tonefallet feil, fantes det nesten ikke håp. Taxisjåfører, for eksempel, forstod sjelden hva jeg sa da jeg prøvde å uttale gatenavn. Utenlandsk aksent forstod de ikke så mye av. Kroppsspråk hjalp i enkelte tilfeller, men hvis de ba meg om å skrive det ned for dem, måtte jeg vurdere alternative fremkomstmidler.

Den kanskje aller viktigste grunnen til å lære et språk i landet der det snakkes, er at man har mulighet, om ikke nødvendighet, til å praktisere språket i dagliglivet. Noen av de beste minnene fra oppholdet er da jeg bestilte dampede boller, *baozi*, og forklarte hva slags fyll jeg ville ha, eller prutet på markedet på kinesisk. En annen artig hendelse var da jeg prøvde å forklare at kaffen skulle være take-away ved hjelp av ordbok og kroppsspråk til den smilende damen i kassen. Etter flere nytteløse forsøk og fem bortkastede minutter spurte hun «take-away?», og jeg merket at det engelske ordet var brukt på menyen også.

Kina har, som de fleste andre land, tatt til seg mye av den vestlige kulturen. Amerikanske merker som Coca Cola, McDonald's og Starbucks var å se overalt, og shoppingssentrene så ut som hvilket som helst shoppingssenter i Oslo eller London. Med andre ord trengte jeg ikke å reise langt for å føle meg hjemme. Men vil man føle seg akkurat som hjemme når man har reist et halvt døgn med fly for å oppleve noe nytt? Jeg fikk

Det var lenge siden jeg hadde følt meg så elendig i et skolefag

Jeanette på «luksusferie» i Shanghai.

Billigtur til Beijing

En god måte å spare tid og penger på var å ta nattoget. Toget mellom Nanjing og Beijing tok rundt 12 timer og var en effektiv måte å reise til den andre siden av landet på. Vi prøvde både billigalternativet, hvor vi satt i harde seter og hørte på hosting og barnegråt, og det litt dyrere toget der vi fikk noenlunde komfortable køyesenger i lugarer for fire personer. På alle tog fikk man mulighet til å få kokende vann fra vanddispenserne, så det var ikke uvanlig å ha med seg te og nudler til reisen.

Tiden jeg tilbrakte i Beijing, var helt klart høydepunktet av oppholdet. Språkkurset endte etter tre uker, så jeg benyttet den siste uken til å oppleve hovedstaden. På herberget jeg bodde, ble jeg kjent med mange inspirerende utvekslingsstudenter og turister fra hele verden, og reiselysten i meg ble virkelig trigget. Vi besøkte kjente steder som Tian'anmen, Den forbudte by, Himmelenes tempel og Sommerpalasset. Vi kunne heller ikke gå glipp av den absolutt største attraksjonen, Den kinesiske mur.

Den kinesiske mur et must!

En turbuss kjørte oss til Den kinesiske mur, hvor jeg tok stolheis opp på fjellet, en fottur på muren i tre timer og bobslede ned igjen. Utsikten var noe av det vidunderligste jeg har sett, og kameraet mitt fikk endelig bevisst hva det var godt til. Turen var godt organisert og inkluderte transport, lunsj og billett, men hadde jeg besøkt muren igjen, ville jeg sørget for skyss på egenhånd og tilbrakt lenger tid på stedet.

Råder andre til å studere i Kina

Bortsett fra den unødvendige dyttingen og berøringen, fikk jeg inntrykk av at folk i Kina var veldig høflige. Jeg fikk alltid hjelp når jeg trengte det, og hvis jeg hadde gått meg vill, ville folk gjerne følge meg dit jeg skulle for å være sikre på at jeg kom fram. Kriminalitet merket jeg heller ikke noe til. Jeg ble tatt godt imot av alle jeg møtte, og begynte så vidt å bli vant til livet i Kina da hjemturen nærmet seg. En måned var nok tid til å bli introdusert til språket og kulturen, men ikke til å se alt Kina har å by på. Jeg mimrer tilbake til det tre uker lange kurset i Nanjing, som er noe av det mest givende jeg har deltatt på, og jeg skulle gjerne blitt noen måneder til.

Jeg har bestemt meg for å fortsette å lære mandarin, da det både er interessant, utfordrende og ekstremt nyttig i arbeidslivet. Derfor vil jeg råde alle som er interessert i å lære et nytt språk, bli kjent med nye mennesker og oppleve en annen kultur, om å ta et semester, et år eller en hel grad i Kina. Sammenlignet med studentlivet mitt i London var dette mer unikt og lærerikt, og minst like moro. Nå kan jeg gjenkjenne mandarin når jeg hører det blant de internasjonale studentene på universitetet mitt, og forstår de kinesiske tegnene på skiltene i Chinatown. De er alle herlige påminnere om hvor jeg har vært.

Jeanette Antal tar nå som del av hennes mediestudier i London, et semester ved University of San Francisco. Du kan følge hennes studie- og reiseblogg på jeanetteantal.blog.com.

mye mer ut av å besøke lokale markeder og restauranter enn å handle hos de kjente kjedene.

På «luksusferie» i Shanghai

Maten og severdighetene var fantastiske og rimelige, og har man først satt foten inn i Kina, er det nesten så man må besøke alle de kjente stedene i landet. Jeg fikk for eksempel togbilletter til Shanghai til prisen av en kinotur i Oslo. Vi søkte på nettet etter billige overnattingsalternativer i Shanghai, og kvelden før avreise bestilte vi hotellrom til 300 kroner per person per natt. Vi hadde lave forventninger til det vi trodde skulle være et ungdoms-herberge, men ble sjokkerte da det viste seg at vi hadde fått femstjerners luksuseiendigheter i 22. etasje med utsikt over hele byen!

Shanghai er et sted jeg gjerne skulle studert. Byen har et flott utvalg av restauranter, shopping og uteliv i alle prisklasser. Det var også en interessant blanding av forskjellig arkitektur; alt fra tradisjonelle templer til moderne skyskraperne. Utsikten over skyskraperne fra Buntens langs elven er en severdighet jeg anbefaler på det sterkeste. Det var vakkert både på dagen og om natten.

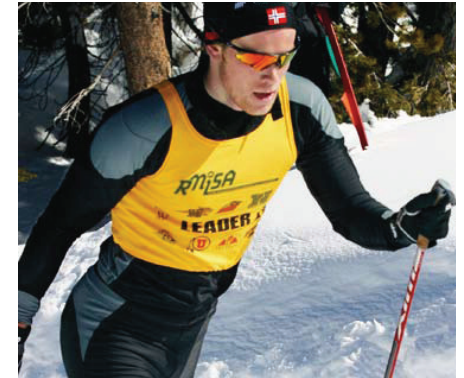
Til USA på idrettsstipend

Tekst: Jesper Østensen og Tonje Gran

Jesper Østensen var, som juniorutøver i langrenn, blant Norges beste i juniorklassen. Han slo to fluer i en smekk da han reiste til USA på skistipend for å utvikle seg som skiløper samtidig som han studerte.

Jesper Østensen er født og oppvokst i Bærum, og gikk allmennfag ved Eikeli videregående skole fremfor å gå på NTG og skigymnas, tross for at han var blant de ti beste i juniorklassen i landet. – Den viktigste årsaken til at jeg valgte tradisjonell vgs fremfor NTG, var at jeg ønsket å opprettholde kontakten med mitt gamle miljø og nettverk. Det har alltid vært viktig for meg å få impulser fra andre miljøer, ikke bare fra ski og trening, forteller Jesper Østensen. Da Jesper var ferdig med videregående skole i 2006 vurderte han å legge utdanningen på vent i noen år for å satse fullt på ski. – Jeg hadde mer å gå på, men på den andre siden ville jeg også prøve å legge skiene på hylla og gå rett på utdanning, sier Østensen.

To kompisar som studerte siste år ved University of Colorado i Boulder, USA, hadde bare positive ting å si om det å kombinere studier og ski, og mente Jesper burde søke på skistipend til skolen. Jesper gjorde mye research og forhørte seg med venner og kjente før han bestemte seg for å satse på skistipend for å studere i USA. – I ettertid ser jeg også at dette var et riktig valg for meg. Jeg har utviklet meg som skiløper samtidig som jeg er i ferd med å gjennomføre en bachelor i finans, forteller han.

Jesper Østensen. Foto: privat

Skinasjonen Norge

– Norge er en skinsasjon, rekrutteringen er svært bra og nivået på norske utøvere er langt over gjennomsnittet i Europa. Skal man bli god på ski i Norge og hevde seg helt i toppen, er det ikke plass for annet enn trening, mener Jesper. En toppidrettsutøver legger ned opptil 800–900 treningstimer i året, noe som ofte kan føre til nedprioritering av andre aktiviteter. Det er mange som vil bli best, og det er mange som har talent og mulighet

til å bli det. – Jeg ville også bli best, men jeg ville på den andre siden ikke gi opp alt det jeg hadde ved siden av for å gå fort på ski, forteller Jesper Østensen. Resultatene hans i skisporet var nokså gode, men ikke helt der han ønsket at de skulle være for at han var villig til å satse alt på langrenn. Med en eldre bror på det norske landslaget, Simen Østensen, visste Jesper at veien til toppen var lang, og at det kunne ta lang tid før man lyktes, om man i det hele tatt ville lykkes. Jesper hadde kommet inn på skistipend ved University of Colorado i USA, og han var ikke